

Βρυονία (Κάρτεπου).
Γεράνιον (Ίντερσαχι).
Γλυκύπικρον (Δουλικαμάρα).
Δάφνη.
Δελφίνιον Καπουτσίνο.
Δενδρόειον έρυθροῦν (κοκκίνη βιόλα).
Δρύς (Βαλανθιά).
Έλαια.
Έλελίφακος (Φασκομηλιά).
Ζιζάνιον (Ήρα).
Έλιστρόπιον.
Έλιος.
Έμεροκαλλίς (Γκετζετζεφά).
Έριανθές.
Θύμος (Θυμάρι).
Ίάση λευκή (γιασεμί).
Ίον (Μενεξές).
Ίρις (χρῖνος κυανοῦς).
Ίτιά (Ίτιά).
Κισσός.
Κληματίτις (Αγρίοκλημα).
Κνίδη (Τσουκνίδα).
Κυνόδατος (Αγριοτριανταφυλλιά).
Κυπαρίσος.
Κύνος (άνθος ξωδιῆς).
Λαπάθον (παζί).
Λερίον (Κρίνος λευκός).
Λευκόειον.
Λευκάκανθα.
Λευκάθνημον (Χαμορωδιά).
Λευκαντίς (Δενδρολίθανον).
Λιγυστικόν (Κνά).
Μελία (Μέλεγος).
Μήριον κυανόν (Τριφυλλί κυανόν).
Μήλων ροίς (παπαρούνα).
Μήλων ύπνοφόρος (αβρόνι).
Μύκη (Μαντάρι).
Μυδσωτον.
Μυρτίδανον.
Μύρτος (Μυρτιά).
Νάρδος έρυθρά.
Νάρκισος (Ζιμπούλι).
Νάρκισος κίτρινος (Φούλι).
Ξρανθεμον (Νυχάκι).
Οϊάνθη (Ρεζεδά).
Οϊός (Λυγαριά).
Πρήνος (Πρινάρι).
Πτέρις (Φτέρι).
Πτίλιον.
Ρέδον.
Ρόδον λευκόν.
Ρόδου πέταλλον.
Σάμψυχον (Μαντζουράνα).
Σίτου στάχυς (Αστάχι).
Σκόλυμος (Γαιδουράγαθο).
Σπαρτίον (σπάρτο).
Συκαμινέα λευκή.
Συριγγίς (Πασχαλιά).

Συκοφαντία.
Τιμή.
Άλθθεια.
Δόξα.
Έλαφρότης.
Διαρκής καλλονή.
Φιλοξενία.
Ειρήνη.
Τιμή.
Κακία.
Έγκατάλειψις, ραδι-
ουργία.
Ψευδής πλοῦτος.
Άπιστία.
Νεότης.
Ένεργητικότητα.
Αξιέραστον.
Μετριοφροσύνη.
Έπιτιστοσύνη.
Μελαγχολία.
Φιλία, στοργή.
Τέχνασμα.
Σκληρότης.
Ποίσις.
Πένθος, δάκρυα.
Φιλοδοξία, φιλαυτία.
Υπομονή.
Μεγαλείον.
Έλπίς.
Φρόνησις, ειλικρίνεια.
Ποικιλία, λαμπρότης.
Ειλικρίνεια.
Υπερασπισίς.
Μεγαλείον.
Ζωή.
Εὐγνωμοσύνη.
Έκλυσις.
Υπόνοια.
Μή με λησμένει.
Προδοσία.
Έρως.
Εὐκολία.
Έγωισμός.
Πόθος.
Σταθερά και ατελεύτη-
τος φιλία.
Στιγμαία εὐτυχία.
Ειλικρίνεια.
Πρόνοια.
Ειλικρίνεια.
Ίσχύς.
Ωραιότης, τρυφερότης.
Αθωότης.
Ποτέ δέν ένοχλῶ.
Πάντοτε εὐτυχής.
Πλοῦτος.
Αὐστηρότης.
Ασθενής έλπίς.
Σοφία.
Περιφρόνησις.

Τεύχριον.

Τραχήλιον.
Υάκινθος.
Φηγός.
Φιλέσπερον (Δελτινόν).
Φιλλύρα (Φλαμουριά).
Φυκοειδές (Μπούζι).
Φύλλα μεμαραμένα.
Χαιρέφαλον (Γαρούφαλο).

Χρυσάνθεμον (νεκροσούλουδο).
Χρυσομηλέα (Πορτοκαλιά).
Ωκυμος (βασιλικός).

Φράσεις τῆς διαλέκτου ταύτης εἰσιν αἱ ἀνθοδέσμαι ἡ ἰχνογραφημέναι, ἡ ἐξ ἀνθέων ἀληθῶν συνιστάμεναι· ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ κατάληψις τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας εἶναι πολλάκις προβληματική, διότι εὐκόλως δύναται τις νὰ σφάλῃ ἀναγινώσκων ἐν ἄνθος τῆς ἀνθοδέσμης πρὸ ἄλλου· τὸ ὅποτον ὤφειλε νὰ προηγηθῇ· διό, ὅταν τὰ ἄνθη ἰχνογραφῶνται, ἀντὶ νὰ σχηματίζωνται εἰς ἀνθοδέσμας, προτιμότερον εἶναι νὰ εἰς κονίζωνται κατὰ σειρὰν χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, ὥς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

Ανθομηλέα — Ίάση — Ρόδον — Κισσός — Μύρ-
τος.

Προτίμησις. — Έρασμιότης. — Κάλλος. — Φιλία — Έρως. ὁ ἐστὶ. Προτίμα τὴν έρασμιότητα τοῦ κάλλους, τὴν φιλίαν τοῦ έρωτος.

Τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων ἐτίμησαν καὶ οἱ πολιτι-
κοὶ διαφόρων ἐθνῶν· οὕτως ἐν μὲν τῇ Σκωτίᾳ αετεχει-
ρίσθησαν ὡς σύμβολον τὸ Σκύλυμον, ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ
τὸ έρυθροῦν καὶ τὸ λευκὸν ρόδον, καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ τὸ
Λερίον, ὀλίγον δ' ἔπειτα τὸ Ίον.

Ὁ δὲ συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος α οἱ Μῆνες ν, ὁ
δυστυχῆς Βούχηρος, καθειργμένος ὢν κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν, τὴν τοῦ τρόμου καλουμένην, ἐμετρίαζε τὴν ἐν τῇ
εἰρκῇ ἀνίατον ἀσχολούμενος εἰς τ' ἄνθη. Μικρὸν δὲ
πρὶν πορευθῇ εἰς τὴν λαίμητόμον, ἐπεμψε πρὸς τὴν
θυγατέρα του, ὡς τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, δύο με-
μαραμένα Λεῖρια, σύμβολον τῆς ἀθωότητος τῆς ψυ-
χῆς του καὶ τῆς περιμενούσης αὐτὸν οἰκτρᾶς τύχης.

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. Σ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πλοιάρχου Φραγκλίνου ἀπο-
στελλόμενος ἐξ Ἀγγλίας στόλος ἀπέπλευσε κατὰ τὰς
ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου μηνός. Μεταξὺ τῶν περιέργων
περιγραφῶν τῆς ἐκστρατείας ταύτης, εὐρίσκομεν καὶ
τὰ ἐξῆς.
Ὁ πολυπείρος ἀεροναύτης κύριος Γερὴν κατεσκευά-
σε διὰ τὸν στόλον τοῦτον, δαπάνη τῆς κυρίας Φραγ-

κλίνου, ἐννέα ἀεροστατικές σφαίρας. Αἱ σφαῖραι αὗται εἶναι μικρᾶς διαστάσεως, μόλις ἔχουσαι χωρητικώτητα τριάκοντα κυβηκῶν ποδῶν ἀερίου, καὶ γεμίζονται δι' ὑδρογόνου ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν διακένουσι εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν σωστάς δώδεκα ὥρας, καὶ μετὰ ἀνεμονόμετριον, ταξιδεύουσι 500—600 μίλια.

Ἐκάστη τῶν σφαιρῶν τούτων φέρει προσηρημένας διαφορὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὸν ἀναζητούμενον πλοιαρχόν, διὰ μακρᾶς μὲν, βραδέως δὲ καιομένης θρυαλλίδος. Καθ' ὅσον ἡ θρυαλλὶς αὕτη καίεται, αἱ ἐπιστολαὶ, ἀποσπώμεναι μία μετὰ τὴν ἄλλην, εἰς ὠριμένα διαστήματα, πίπτουσιν εἰς τὴν γῆν. Προφυλάττεται δὲ τὸ ὅλον ἀπὸ τὴν βροχῆν καὶ τὴν ὁρῶσαν τῆς νυκτὸς διὰ κώνων ἀλεξιβρόχων, χωρὶς τῶν ὁποίων ἡ ἡ θρυαλλὶς ἤθελε ταχέως σβεσθῇ.

Τῆς περιέργου ταύτης φερερέσεως πείραμα ἔγεινεν εἰς Τούφνελ-Πάρκ (Ὀλλογουαί), ὅπου κατοικεῖ ὁ ῥήθεις ἀεροναύτης, κατὰ τὴν 11 τοῦ παρελθόντος Μαρτίου. Σφαῖρα 5—6 ποδῶν διαμέτρου, γεμισθεῖσα μετὰ ὑδρογόνου, ἔφερε τριάκοντα δύο φακέλλους, περιέχοντας 3,000 φύλλα μεταξωτοῦ καὶ χαρτίου, καὶ μέλλοντας ν' ἀποσπασθῶσι κατὰ διαστήματα πέντε λεπτῶν. Ἡ σφαῖρα αὕτη ἀπελύθη τὰς 3 1/2 ὥρας Μ. Μ., καὶ ἀφοῦ ἀνέβη εἰς ἱκανὸν ὕψος, οἱ φακέλλοι ἤρχισαν νὰ ἀποσπῶνται καὶ τὰ φύλλα νὰ διασκορπίζωνται ἔλαβε κατὰ πρῶτον διεύθυνσιν μεσημβριοδυτικὴν, καὶ πολλοὶ τῶν φακέλλων ἔπεσαν εἰς Τσιτσέστερ. Ἀκολούθως διευθύνθη πρὸς τὸν πορθμὸν τοῦ Καλαί, καὶ τὴν 18 Μαρτίου, ὁ κύριος Γκρήν ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ Δημάρχου τῆς ἐν Νορμανδίᾳ (Γαλλίᾳ) κώμης τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἀναγγέλλουσαν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ἐπιστρεφόμενον γραμματίον ἔπεσεν ὀλίγον μακρὰν τῆς εἰρημένης κώμης κατὰ τὴν 12 Μαρτίου. Ὁ κύριος Γκρήν ἔλαβε καὶ ἄλλας ἐπιστολὰς, διὰ τῶν ὁποίων ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ σφαῖρά του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς παραλίας, πλησίον τοῦ ὅρου τῆς Βασκαίας.

Ἡ κυρία Φραγγλίνου παρευρέθη εἰς τὸ πείραμα τοῦτο, εἰς Τούφνελ-Πάρκ, ἀπεκδεχομένη μετὰ πολλῆς προσπαθείας τὴν ἐπιτυχίαν του.

(Ἐκ τῆς εἰκονογραφικῆς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου)

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ Β' δὲν ἤγάπα τὰ τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας καὶ τὴν μεγαλόπρεπειαν ἀπόδειξις τούτου εἶναι πολλὰ περίεργα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐξῆς κομψὸν παραδειγμα ἀγγιχνοίς.

Μιὰ τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ μετημεριασμένος περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, παρακολουθούμενος ὑφ' ἐνὸς μόνου ὑπηρετοῦ, εἶδε λοχίαν τινα φιλονεικῶντα πρὸς τινα πολίτην ἐντὸς οἰνοπωλείου ὑπὸ περιεργείας λοιπὸν κινούμενος προσῆλθεν. Αἰτία δὲ τῆς φιλονεικίας ἐκείνης ἦτον, ὅτι ὁ λοχίας, ἀφοῦ ἔπιεν ἀρχετὸν οἶνον, ὥστε νὰ μεθύσῃ, ἀφοῦ κατεβαλεν ὅσα εἶχε, δὲν εἶχε ν' ἀποπληρώσῃ τὸν οἰνοπώλην, ὅστις ἐπιμόνως ἐξῆτει παρ' αὐτοῦ τὸ ὀρεϊλόμενον. Ὁ λοχίας ἀμνηχανὼν πρότεινεν εἰς τὸν οἰνοπώλην νὰ λάβῃ ὡς ἐνέχειρον τὸ ξίφος αὐτοῦ· ἀφοῦ δὲ οὗτος συγκατένευεν, ὁ μεθύς ἐκείνος ἐκβαλὼν ἀμέσως τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ ἐγγχειρίτας αὐτὸ εἰς τὸν οἰνοπώλην ἀνεχώρησεν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσημείωσεν ἀμέσως τὸν ἀ-

ριθμὸν τοῦ τάγματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκεν ὁ λοχίας, σκοποὶν ἔχων νὰ ἐξελέγῃ αὐτόν.

Ἀμα ἐπέστρεψεν εἰς τ' ἀνακτορά, διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ τάγμα ἐκεῖνο, διὰ νὰ παραταχθῇ τὴν ἐπιούσαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμελλε νὰ ἐπιθεωρήσῃ αὐτό. Τὴν δ' ἐπιούσαν παραταχέντος τοῦ τάγματος, ὁ Αὐτοκράτωρ διατρέξας ἐριππος τοὺς στοίχους αὐτοῦ, ἐστάθη ἀμέσως πλησίον στρατιώτου τεταγμένου παρὰ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος λοχίαν. Τὸν στρατιώτην τούτον ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἐπιμελῶς, αὐστηρῶς ἐπιπλήτταν διὰ τὰς παραμικροτέρας ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας οὔτε νὰ παρατηρῇ καὶ ἐσυνείθιζε· τέλος δὲ διὰ μηδαμινὴν τινα αἰτίαν ἐξέυρισκεν αὐτὸν τόσο πικρῶς, ὥστε ὁ στρατιώτης μὴν ὑποφέρων τὴν ἀδικίαν, ὠμίλησεν ἀποτόμως τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν του, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσεν ἀδικον καὶ σκληρὰν. Οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι εἶναι, ὡς γνωστὸν αὐστηρότατοι· ὅθεν ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος κατεδικάσθη ἀμέσως εἰς θάνατον ὡς αὐθαδιάσας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις πρὸς περισσώτεράν αὐτοῦ ποινὴν ᾔθθεν διέταξε ν' ἀποκεφαλισθῇ, διορίζων τὸν λοχίαν ἐκτελεστήν τῆς ἀποφάσεως. Ἀλλ' ὁ λοχίας εἶχε ξύλινον ξίφος· ἐμελλε λοιπὸν ἀμέσως τότε νὰ ἐξελεγχθῇ ἡ θέσις του ἥτο δεινὴ. Παρακαλεῖ τὸν Αὐτοκράτορα νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸν δυστυχῆ σύντροφόν του, λέγων, ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ φίλον, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸσάκις συνέφαγε καὶ συνευφράνθη. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς, ὁ δὲ λοχίας ἠναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ ἐξέρχεται τῆς γραμμῆς καὶ ἀτενίσας πρὸς τὸν οὐρανὸν λέγει. —Θεέ μου! Ἄν μὲν ὁ δυστυχὴς σύντροφός μου ἦναι πταισῆς δός μοι τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος, εἰ δὲ μὴ μεταβάλλῃ τὸν κοπτερόν τοῦλον σίδηρον εἰς ξύλον. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἀνέσυρε τὸ ξύλινον ξίφος του. Ὁ Αὐτοκράτωρ θαυμάσας τὴν εὐφυίαν τοῦ ἀνδρὸς, ἐτυγχώρησεν ἀμοτέρους, προβιάσας μαλιστα τὸν ἔντρομον στρατιώτην, ἀλλὰ καὶ ἐπέπληξε τὸν ἐν μέθῃ τοῦ καθήκοντος ἐπιλήσιμον λοχίαν.

Εἶναι τῷ ὄντι μεγίστη εὐτυχία, ὅτι τὰ φῶτα τοῦ αἰῶνος μας διεσκέδασαν ὀλοτελῶς σχεδὸν τὰς μωρὰς ἐκείνας περὶ φαντασμάτων καὶ τρομακτικῶν ἐμφανίσεων προλήψεις. Εἰς τοὺς καιροὺς ὅμως τῆς ἀμαθείας, αἱ προλήψεις αὗται δεισιδαιμονικὸν τι ἔχουσαι, προὔξουσιν τρόμον εἰς ἅπαντα τὰ πνεύματα. Τόσην δ' ἐπὶ ῥόην ἔχουσιν αἱ τοιαῦται προλήψεις ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία ζητεῖ πάντοτε τὰ θαυμάσια, ὥστε ἀκόμη τὴν σήμερον εἰς αὐτὰ τὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπαντᾷ τις ἀνθρώπους, πιστεύοντας εἰς αὐτάς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μεσαιῶνος, νέος τις ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, ἔχων φύσει νοῦν ἐξοχόν καὶ γενναίαν ψυχὴν. πεπαιδευμένος τὴν τότε παιδείαν καὶ εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του, τοῦ βαρῶνου τῆς Τανερμπούργης, ἐστάλη παρ' αὐτοῦ εἰς τινα πόλιν. Ὀδεύσας δὲ ἐριππος δι' ὁλῆς τῆς ἡμέρας, ἔφθασε κεκμηκὼς εἰς τι χωρίον, ὅπου πεζεύσας ἐξήτησε κατάλυμα. Ἀλλ' οὐδεμίαν εἰκία ἐκ τῶν τοῦ χωρίου ἡδύνατο νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἀπορῶν λοιπὸν παρετήρησε μέγαν τινα καὶ μεγαλοπρεπῆ πύργον, ὅπου ἔσπευσεν νὰ ὑπάγῃ, μὴ ἀμφιβάλλων, ὅτι ὡς ἀπεσταλμέ-

νος βαρύνου, ἤθελε λάβῃ τὴν ἀνήκουσαν περιποίησιν παρὰ τῶν ἐγκατοικούντων. Ἀλλὰ μόλις ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ οἱ παρόντες ἤρχισαν νὰ τὸν ἀποτρέπωσιν λέγοντες πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὁ πύργος ἐκεῖνος κατοικεῖτο ὑπὸ κακοποιῶν πνευμάτων καὶ ὅτι πάντες οἱ ἐισελθόντες δὲν ἐξῆλθον πλέον· ἀλλ' ὁ νέος περιφρονῶν πᾶσαν ἀποτροπὴν, καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τέσσαρα πιστόλια, καὶ τινὰς φιάλας ἐκλεκτοῦ οἴνου, ἐπορεύθη μόνος εἰς τὸν πύργον (διότι δὲν ἤθελε ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἔντρομον αὐτοῦ ὑπέρτατην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ). Εἰσελθὼν δὲ ἐντὸς τοῦ παλατίου διέβη διαφόρους αἰθούσας, καὶ τέλος ἐκάθισεν εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀνῆψε φῶς. Διέτριβε δὲ ἀναγινώσκων καὶ πίνων. Ἀλλὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον τρομερὸς κρότος συγκρουομένων ἀλύσων ἀκούεται· ὁ νέος ἠγέρθη καὶ λαβὼν δύο πιστόλας, καὶ λύχον προέβη πρὸς τὴν θύραν· Ἀλλ' αἰφνης εἶδε φάσμα τι κολοσσαίου ἀναστήματος, κεκαλυμμένον μὲ λευκὴν σινδόνα· ἀτενίσας δὲ τὸ φάντασμα εἶπεν εἰ μὲν ἐκ Θεοῦ εἰ λάλησον, εἰ δὲ κακοῦργος τις τρέμε. «Τότε τὸ φάντασμα μὲ τρομακτικὴν φωνὴν εἶπεν, ἀκολούθει με. Ὁ νέος ἠκολούθησε, τὸ φάντασμα διέβη πολλὰ μέρη τοῦ παλατίου, κατέβη πολλὰς κλίμακας, καὶ τέλος ἐξῆλθεν. Βαδίσας δὲ ἱκανὸν χρόνον, αἰφνης ἤσθάνθη ὅτι ἐπεσεν ὁ λύχνος αὐτοῦ καὶ ἔσβυσε· ἀμέσως δὲ, προτοῦ συνέλθει ἀκόμη τῆς πρώτης ἐκπλήξεώς του, ἐπιφανέντος φωτός, εὗρέθη μετὰ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν. Ὁ νέος τότε ἐξ ὅσων ἔδλεπε ἐνόησεν, ὅτι ἐπέπεσεν εἰς χεῖρας κιθνηλοποιῶν· ἀποταθείς δὲ πρὸς αὐτούς. «ὦ σεῖς, εἶπεν, οἵτινες καὶ ἂν εἴσθε, δὲν εἶμαι ἄπειρος τῶν τοιούτων, οὐδ' ἄγνοῶ, ὅτι εἴσθε ἄνθρωποι ὡς ἐγώ. Ἀλλ' ἂν μὲ φονεύσητε, ὁ ἡγεμὼν, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάλην μὲ ἀναγκαιοτάτας ἐπιστολάς, ἐρευνήσας θέλει σᾶς ἀνακαλύψει· ἂν ὁμως φεισθῇτε τῆς ζωῆς μου, σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι οὐδέποτε θέλω ἐκστομήσει εἰς οὐδὲνα τι τῶν ὅσων εἶδα. Οὗτοι οἱ λόγοι ἐκείσαν τοὺς παραχαράκτας, ὅθεν ἀφοῦ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐμύσῃ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ ταῦτα τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν πύργον, ὅπου τοῦ ἔφεραν νὰ δειπνήσῃ καὶ τοῦ παρεχώρησαν ἀναπαυτικὴν κλίνην. Τὴν ἐπιούσαν δὲ, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ὁ νέος τοῦ πύργου, εἶπεν ὅτι ὁ πύργος κατοικεῖτο τῷ ὄντι ὑπὸ τρομερῶν φαντασμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν βλάψωσι, ἐπειδὴ εἶχε θεῖαν χάριν. Ἐμμένων δὲ εἰς τὸν ὄρκον του, εἰς οὐδὲνα εἶπέ τι τῶν ὅσων εἶδεν· ἔτι δὲ τινὰ μετέπειτα, ἐκάλεσε φίλους τινὰς εἰς συμπόσιον λαμπρόν, ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πύργου. Ἀλλ' ἐνῶ ἐγευματίζεν, ἀνηγγέλθη αὐτῷ, ὅτι δύο ἄνθρωποι τὸν ἐζήτουν· κατέβη λοιπὸν ἀμέσως, καὶ ἔλαβε δύο ὡραίους ἵππους ὡς δῶρον παρὰ τῆς συμμορίας ἐκείνης τῶν κιθνηλοποιῶν, ἧτις ἦτον ἡδὴ πλουσία καὶ ἐξω τῶν συνόρων.

Εἶναι ὄνειροι τοὺς ὁποίους δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσῃμεν μόνον φυσικῶς. Προβήσεις τινὲς ἀποκαλυφθεῖσαι κατ' ὄναρ καὶ κατὰ γράμμα πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὸν ὀρισθέντα χρόνον, καὶ ἄλλα τούτων παρόμοια δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν, εἰμὴ δι' ὑποθέσεως ψυχικῆς τινος ἐνεργείας ὅλως ἀσχέτου τῶν κοινῶν φαινομένων τῆς ζωῆς. Τοιοῦτους παραδόξους ὄνειρους ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Καίσαρος καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπρολήπτων ἀνδρῶν. Εἶναι ὁμως ἀνάγκη μεγίστης προσοχῆς, μὴ κατανηθῶμεν ἀνεπαίσθητως δεισιδαίμονες, ἀποδίδοντας μυστηριώδη τινὰ αἰτίαν εἰς τὰ ἀπλούστερα τῶν ὁνείρων, καὶ ζητοῦντες εἰς πάντα ὑπερφυσικὴν τινὰ αἰτίαν, κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ ἐνθροπίνου νοῦ, θηρεύοντες πάντοτε τὰ θαυμάσια. Εἶναι λοιπὸν φρόνιμον, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τοιούτου κινδύνου, νὰ διδῶμεν εἰς τοὺς ὄνειρους, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ φαινόμενα, φυσικὰς ἐξηγήσεις. Ὅσαίς δὲ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποδιδῶμεν εἰς τὴν σύμπτωσιν τὰς ἐξαιρετικὰς καὶ σπανιωτάτας ἐκείνας περιστάσεις, τὰς ὁποίας φυσικῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγήσωμεν. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ὁνείρων θέλομεν ἀναφέρει ἐνταῦθα τὸ τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας τῆς ἐν Γοτίγγῃ Ἀκαδημίας Ἰωάννου Μύλλερου.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ, δικαίως θεωρούμενος ὡς εἷς τῶν ἀξιολόγων διδασκάλων τῆς ἐποχῆς του, ἦτον ὅχι μόνον ἐλεύθερος πάσης προλήψεως, ἀλλὰ καὶ μέγιστος αὐτῶν πολέμιος. Σκοπὸς αὐτοῦ μάλιστα ἦτον ἡ ἐκρίσις τῶν προλήψεων, θεωροῦντος ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐπομένως τῆς προόδου, εἶναι αἱ προλήψεις. Ὁμιλῶν λοιπὸν ποτε ὁ Μύλλερὸς ἀπὸ καθέδρας πρὸς τοὺς μαθητάς του περὶ ὁνείρων κατέκρινε τὰς περὶ ὑπερφυσικῶν αἰτιῶν γνώμας. Διηγῆθη δὲ πρὸς τούτοις ὄνειρόν τι, τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εἶχεν ἰδεῖ τὴν παρελθούσαν νύκτα· ἦτο δὲ τὸ ἐξῆς. Τοῦ ἐφάνη ὅτι περιεπάτει περὶ τὸ ἑσπέρας πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, κινούμενος ὑπὸ ἀνεξηγήτου τινὸς αἰσθήματος· εἰσελθὼν δὲ εἰς αὐτὸ ἤρχισε νὰ περιέρχεται τοὺς τάφους ἀναγινώσκων τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφάς. Πλησιάζας δὲ πρὸς πλάκα τινὰ ὁ Μύλλερὸς ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς. *Ἐνθάδε κεῖται Ἰωάννης Μύλλερὸς, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας παρὰ τῇ ἐν Γοτίγγῃ Ἀκαδημίᾳ, ἀποθανὼν τῇ 15 Ἰουλίου 1815, καὶ ἐνταφιασθεὶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν εὐγνωμονούντων. Κυριευθεὶς δ' ὑπὸ ἀσυνεθίστου τινὸς φόβου, ἐξύπνησε τρέμων.*

Ἡ 15 Ἰουλίου 1815 ἐπῆλθε τρία ἔτη μετὰ ταῦτα. Ὁ γέρων καθηγητὴς διηγεῖτο πάντοτε πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ πρὸς πολλοὺς ἄλλους τὸ παράδοξον αὐτοῦ ὄνειρον. Τὴν δὲ 15 Ἰουλίου, 1815, ἡμέραν καθ' ἣν κατὰ τὸ ὄνειρον ἐμελλε νὰ καταριθμηθῇ μετὰ τῶν θανόντων, ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα δλους αὐτοῦ τοὺς φίλους, καὶ διηγῆθη πάλιν τὸ ὄνειρόν του. Τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν ὃ ἀπεχώρησε τῆς συναναστροφῆς, αἰσθανόμενος πόνους

κατὰ τὴν κοιλίαν. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ αὐξηθέντος τοῦ κακοῦ, ἐκαλέσθησαν ἀμέσως οἱ ἱατροί, ἀλλ' ἡ δυσεντερία ἀντὶ τὴν ἐλαττωθῆ διὰ τῆς βοηθείας τῶν ἱατρῶν ἤνυξεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ὅθεν περὶ τὴν ἐνδε-
κάτην καὶ ἡμίσειαν, διέκοψε τὴν περὶ αὐτὸν θαθεῖα-
σιωπὴν καὶ προέφερε τὰς ἐξῆς λέξεις, « εἶδον τὸ φά-
σμα, πρέπει ν' ἀποθάνω » ταῦτα δ' εἰπὼν ἀπέπνευσε.
Οἱ μαθηταὶ ἐνταφιάσαντες αὐτὸν ὄντως ἀνήγειρον τά-
φον ὁποῖον εἶχε περιγράψει αὐτὸν ὁ διδάσκαλός των. -

Ἄφου ὁ Ναπολέων ἐνίκησε τὴν Εὐρώπην ἄπασαν καὶ ἡττήθη τέλος ὑπὸ τῆς τύχης, ἐξωρίσθη εἰς Ἑλβαν, ἔπου, ἐνῷ ἡ εἰσέτι καθημαγμένη Εὐρώπη ἐσκέπτετο περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἐμελέτα ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὸν ἐνδοξον θρόνον του. Πολλοὶ δὲ συνετέλουν εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κ. Λαβαλέττος, διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων. Ἄφου δὲ ὁ Ναπολέων καθηρέθη δευτέραν ἡδὴ φορὰν, μετὰ τὴν δυστυχῆ μάχην ἐν Βατερλώ, καὶ ἐπῆλθε πάλιν ἡ νόμιμος τῶν Γάλλων δυναστεία, ἅπαντες οἱ συμπράξαντες εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἐδικάσθησαν, τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν κατεδικάσθησαν καὶ εἰς θάνατον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κ. Λαβαλέττος.

Ἡ κυρία Λαβαλέττου, ἀγαπῶσα τρυφερῶς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἠδυνήθη διὰ τῶν δακρύων τῆς, νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ εἰσηγήριον εἰς τὸ δεσμοκτήριον, ἐνθα καθ' ἡμέραν ἐπορεύετο εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας δὲ αὐτοῦ τὰ πάντα διακινδυνεύουσα, ἀπεφά-
σισε, ν' ἀλλάξῃ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, ἀντὶ τῆς τοῦ Κ. Λαβαλέττου, ὅπως οὗτος δραπετεύσῃ τοῦ δεσμο-
τηρίου ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς συζύγου του. Ὁ σκο-
πὸς οὗτος ἐξετελέσθη ἑσπέραν τινὰ, περὶ λύχνων ἀφᾶς, μετὰ μεγίστης τῷ ὄντι εὐτυχίας. Ὁ Κ. Λαβαλέττος, οὕτω μετεμφιασμένος, ἐξῆλθεν ἀνενόχλητος τοῦ δε-
σμοτηρίου καὶ κατέφυγεν εἰς ἀγγλικὴν τινα οἰκίαν. Μίαν ὥραν δὲ μετὰ ταῦτα, εἰσῆλθεν ὁ δεσμοφύλαξ ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Κ. Λαβαλέττου, καὶ νομίζων, ὅτι ἀνεπαύετο ἐξῆλθεν· ἀλλ' ἐπανελθὼν καὶ πλησιά-
σας εἰς τὴν κλίνην, μὲ μεγίστην ἐκπληξιν εἶδε τὴν ἀξιεράστον κυρίαν Λαβαλέττου ἀντὶ τοῦ συζύγου αὐ-
τῆς. Τρέμων, διότι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐκινδύνευε ἐσπευσε νὰ διακοινώσῃ τὸ συμβάν, ὅπως συλληφθῇ ὁ φυγάς.
Ἀλλ' ἡ γενναία ἐκείνη γυνὴ, ἀποκτιῶσα τότε μεγίστην τι-
νὰ δύναμιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐκράτησεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν τὸν δεσμοφύλακα μὲ τὰς ἀσθενεῖς αὐτῆς χεῖρας, καὶ ἂν καὶ ἀγωνιζόμενον νὰ διαφύγῃ ἀπέτρεψεν αὐτὸν τοῦ ν' ἀναγείλῃ τὸ συμβε-
βηκός· τέλος ἀπεσπᾶσθη τῶν χειρῶν τῆς κυρίας Λα-
βαλέττου ὁ ἐκπεπληγμένος δεσμοφύλαξ· ἀλλ' ἤ-
πο πλέον ἀρχῇ, διότι ὁ Κ. Λαβαλέττος εἶχε σωθῇ.

Περὶ μικροσκοπικῶν ζωῶν

σύντομος διατριβὴ

Ἰ. Δε-Κυρία.

Πρὸ ἑβδομήκοντα ἐτῶν μόλις ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρ-
χουν μικροσκοπικά τινα ζῶντα, καὶ ἀκόμη μέχρι
σχεδὸν τῆς ἐσχάτης δεκαετηρίδος ἐσυγχέοντο τὰ
οὕτω λεγόμενα τροχοειδῆ (Ruotatoria), μὲ τὰ κυ-
ρίως λεγόμενα μικροσκοπικά ἢ ὑδρογῶν (Micro-
scopica, Infusoria), νῦν ὅμως χάριν εἰς τὰς ὀφθαλ-
μοὺς παρατηρήσεις τῶν σοφῶν, καὶ πρὸ πάντων
τοῦ Κ. Ἐρενβέργου, οὐ μόνον ἐφθάσαμεν ν' ἀνακα-
λύψωμεν πάμπολλα εἶδη τῶν ζωῶν τούτων, ἀλλὰ
καὶ διαφοροὺς ιδιότητας αὐτῶν ὅποσων ἀκριβῶς νὰ
γνώρισωμεν. Ἐὰ ζωῶντα ταῦτα τὰ ὅποια εὐρίσκονται
ἐν ἀφθονίᾳ ἐν τοῖς ὕδασι τοῖς ἐμπεριεχούσις λείψανα
ὀργανικῶν σωμάτων, δὲν γίνονται ἄλλως πῶς εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ὁρατὰ ἢ δι' ἐπιτηδείου μικρο-
σκοπίου. Τὸ σῶμα αὐτῶν τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν εἶναι
στρογγύλον, ποτὲ δὲ ἐπίμηκες, εὐρίσκεται πολλάκις
κεκαλυμμένον ὑπὸ μικροτάτων καὶ λεπτοτάτων τρι-
χῶν, καὶ ἔσθθιν συνήθως διαχωρισμένων ὑπὸ πολ-
λῶν διαφραγμάτων, ἃ συνιστᾷσι διαφοροὺς κοιλότη-
τας ἐκπληρούσας τρόπον τινὰ τῆς λειτουργίας ἰσα-
ρίθμων στομάτων. Εἰς τινα ἐξ αὐτῶν αἱ κοιλότητες
αὗται παρουσιάζονται συσσωρευμέναι περίεξ ἀμειστο-
μοῦ τινος σωλῆρος· εἰς ἄλλα δὲ πάλιν αἱ περὶ ὧν
ὁ λόγος κοιλότητες δὲν φαίνεται νὰ ἔχωσιν οὐδεμίαν
μὲ τὸ ἔξω τοῦ σώματος μέρος κοινωνίαν. Ἡ σμικρό-
της τῶν ζωῶν τούτων καὶ ἡ ἀτέλεια ἴσως τῶν μι-
κροσκοπίων μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν
εἰς αὐτὰ οὐδ' ἕνῃ τινα γεννητικῶν ὀργάνων, ὅθεν
ὡς ἐκ τούτου φαίνεται διάφοροι τῶν φυσιολόγων φρο-
νοῦσι ὅτι ταῦτα γεννῶνται ἀμέσως διὰ τῆς ἀποσυν-
θέσεως τῶν ὑλῶν ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ φύλλα, αἱ
μυώδεις σάρκες καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια ὀργανικά
σώματα· πλὴν εἶναι ἀποβεβηγμένον ὅτι εἰς διαφοροὺς
τινὰς περιστάσεις γεννῶνται ὡς τ' ἄλλα ζῶα ἐξ ἄλ-
λων ὁμοίων ζωῶν. Ὁ δὲ τρόπος τοῦ πολυπλα-
σιασμοῦ αὐτῶν συμφωνεῖ κάλλιστα μὲ τὴν ἀπλότητα
τοῦ διοργανισμοῦ καὶ διαπλάσεώς των, καθότι διὰ
τῆς φυτικῆς ἢ ἐντέχονος διαιρέσεως τοῦ σώματος τῶν
γεννῶνται τόσκι αὐθύπαρκα ἄτομα ὅσα τὰ μέρηματα
τοῦ διαιρεθέντος σώματος. Τὰ διάφορα τῶν ζωῶν
τούτων εἶδη διαφέρουσι μετὰ τῶν κατὰ τὸ σχῆμα
καὶ διαφορῶς ἄλλας ιδιότητας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δι-
αιροῦνται ὑπὸ τῶν φυτικῶν εἰς διαφοροὺς κλάσεις, ἐξ
ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν ὧδε, δηλαδὴ πρῶτον τὰς
Μοράδας, δεύτερον τὰς Νητοειδεῖς τριχηλίας τρί-
τον τὰς Ἐρχηλίδας, τέταρτον τὰς Παραμηκίας,
5. τὰς Κοιλποδίας, καὶ 6 τὰς Ταυτοειδεῖς τραχη-
λίας. Ἐκ δὲ τῆς ἐπισωρεύσεως αὐτῶν προέρχεται ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται πολλάκις ἐ-
ρυθροῦν χρῶμα εἰς τὴν χιόνα, καὶ τ' ἄλμυρά τῶν λι-
μνῶν ὕδατα, ἔτι δὲ καὶ τὰ ποικίλα χρώματα ἃ πα-